

ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ

ΤΗΣ Α.Θ. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κ.Κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Α΄

Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας.

Πεφαλημένοι ἐν Κυρίῳ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, εὐλαβεῖς προσκυνηταί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Προσεγγίζομεν εὐλαβεῖα πολλῇ εἰς τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν ἐνδόξου Ἑγέρσεως τοῦ Αυτρωτοῦ ἡμῶν Χριστοῦ, λαμπαδηφοροῦντες δὲ μετὰ τὸ ἐκ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Αὐτοῦ Τάφου πηγάζον Ἅγιον Φῶς, διατρανοῦμεν ἐκ τῆς Ἁγίας Ταύτης Πόλεως πάση τῇ Οἰκουμένῃ, ὅτι,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανηγυρις πανηγυρίων. Ἐπ' αὐτῆς θεμελιούται ἡ Χριστιανικὴ Πίστις καὶ ἐξ αὐτῆς ἀντλεῖ τὸ ἀνεξάντλητον περιεχόμενόν του τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων, τὸ ὁποῖον πρωτοαντίκρουσαν μετὰ φόβον καὶ ἔκστασιν αἱ Μυροφόροι. Οὐδεὶς φόβος δὲν θὰ μᾶς περιορίσῃ πλέον εἰς τὸ στενὸν ὑπερῶνον, ὅπως ἄλλοτε τοῖς Μαθητάς. Παντοῦ, ὅπου καὶ να στραφῶμεν, ἀκούομεν τὸν ἀντίλαλον τοῦ κενοῦ Μνημείου: «Ἀληθῶς Ἀνέστη».

Ἔχομεν λάβει ἕκαστος προκωπικὴν πείραν τῆς Ἀναστάσεως διὰ τῆς πίστεως, ὥστε καμμία ἀμφιβολία να μὴ χωρῇ εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν πανανθρώπινον πόνον. Ἀπόδειξις, ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι ὁ προορισμὸς μας. Εἰς τὴν ἀδιάκοπον κοσμογονίαν, ἡ ὁποία συντελεῖται γύρω μας, ἐνθυμούμεθα, ὅτι «ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα» καὶ αἰσθανόμεθα τὴν παρουσίαν τοῦ Αἰωνίου. Αὐτὸν λατρεύομεν μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, μετὰ τὴν ἀλάθητον γλῶσσαν τῆς καρδίας.

Ὁ ἐπινίκιος ὕμνος «Χριστὸς Ἀνέστη» στολίζει ὅλων τὰ χεῖλη, διότι διὰ πάντα ἄνθρωπον ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη. Τὸ Πάσχα εἶναι συνυφασμένον μετὰ τὴν ζωὴν μας. Ἐσκέφθημεν ἄραγε, τί θὰ ἦτο ὁ κόσμος χωρὶς τὴν Ἀνάστασιν; Παρὰ ταῦτα, δὲν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι, ποὺ μένουσιν κλεισμένοι εἰς τὸ

ὑπερῶον τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος. Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοί πού δεν συνέλαβον οὔτε μίαν ἀκτίνα Θεοῦ Φωτός, τὸ ὁποῖον ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου.

Κάποτε θὰ λάμψη καὶ εἰς τὴν ψυχὴν των τὸ ἀγιοκέραι τῆς Πίστεως, διότι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι ματαίως περιπλανῶνται εἰς ὠκεανούς χωρὶς πυξίδα καὶ χωρὶς πηδάλιον.

Ἡ Ἀνάστασις ἀναγέννησε καὶ ἀνέπλασε τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο ἠμποροῦμεν νὰ κίτσωμεν ἐκ νέου ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια, νὰ χαμογελωμεν ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸ πένθος, νὰ προχωρῶμεν ἔμπρός, νὰ ἀτενίζωμεν τὸ μέλλον μὲ θάρρος καὶ ἐλπίδαν.

Ἡ Ἀνάστασις, μας καλεῖ εἰς μίαν νέαν ζωὴν. Ζητεῖ νὰ μας ὑψάκη ἀπὸ τὴν πτώσιν, ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἣ ὁποία θανατάνει, διότι «τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος».

Ἡ Ἀνάστασις, δὲν εἶναι μόνον τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς ἱστορίας, τὸ ὁποῖον μετέτρεψε τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν μορφήν τοῦ κόσμου. Δεν εἶναι μόνον τὸ μέγα κεφάλαιον τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν χρῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι συγχρόνως καὶ πηγὴ ἀέναος, χαρᾶς, θάρρους, δυνάμεως καὶ εὐλογίας, διότι ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ζωῆς, τὴν αἰωνιότητα καὶ προμηνύει καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἀνάστασιν. Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» εἶναι ὄχι μόνον δόγμα καὶ Θεολογία, ἀλλὰ καὶ ὦδὴ θριάμβου, νικητήριον σάλπισμα καὶ παιάν.

Πλήρεις χαρᾶς, ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως», προσκαλοῦμεν πάντας, ἵνα «λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα, εἴπομεν ἀδελφοὶ καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει καὶ οὕτω βοήσωμεν»,

Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν ἔ σ τ η !

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ περιπτυσσόμενοι καὶ ἐν Χριστῷ Ἀναστᾶντι κατασπαζόμενοι πάντας ἡμᾶς, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ἡμᾶς πλουσίαν τὴν χάριν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ Ζωηφόρου Τάφου καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ΠΑΣΧΑ 2007

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ Α΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων